

באתי לבקש סליחה מנשות בית אל על כך שנמנעתי מלפסוק בענייני טהרת המשפחה יותר מחודשיים ובכך גרמתי צער, עגמת נפש ואולי נזק בשלום בית. לכן, חייב אני להסביר את עצמי.

ראיתי שהשלום מופר, אף על פי שבאמת, אין שום סיבה שהבדלים בהלכה יפרו את השלום, כי זו דרכה של תורה, שבפסיקה זה אומר בכה וזה אומר בכה, אבל יצר המחלוקת אינו בעל הבחנה, וכיוון שראיתי שמופר השלום, והשלום הוא הכלי שמחזיק את הברכה, החלטתי לוותר קצת על האמת בשביל השלום, וללכת בדרכו של מרן הרב קוק, שכתב "דרכי הוא מעולם להיות מתרחק מתגרת מלחמה, וכמה דברים אני מוותר עליהם, מפני אהבת השלום" (אגרת הראי"ה ח"א עמ' שסג).

ואמנם הנשים הצנועות והחסודות מה פשעם ומה חטאם שתפסדנה זמנית את מי לשאול ובגלל זה לסבול? שאלה גדולה היא זו אך מראש ידעו שאני הדל איני בעל מחלוקת ואיני עקשן ואיני אוהב את הנצחנות ואיני להוט אחרי הרבנות.

לכן, הודעתי שבאופן זמני אני הדל חדל מלהורות בהלכות טהרת המשפחה, עד הודעה חדשה, ואף תליתי פתק, וגם הסכימו איתי על צעד זה כמה רבנים. כי גדול השלום. ובעזרת ד', עתה הכל הסתדר בדרך שלום.

וגם ריבונו של עולם מביא טוב מכל רע, כי רבנים רבים שמעו על העניין, וכפי שכתב הרמב"ם: "מפני שכל מי שמבקש להעלים מה גילו ד', אמנם מוסיף לו גילוי" (אגרת הרמב"ם, מהדורת הרב שילת ת"ח).

אותם רבנים החלו להשוות פסקים, לעשרות ולמאות, וגילו שכל מה שאני הדל מקל, יש רבנים גדולים שמקילים, אם כי יש גם אוסרים. ומה שאני אוסר יש רבנים גדולים שמתירים, לכן בעתיד בעזרת ד' אכתוב "איני יודע להתיר", כדי שיהיה פתח רחב לשאול אחרים. אני גם מוכן להודיע לשואל מיהו המתיר בנידון זה, וגם על זה אני מבקש סליחה שלא נהגתי כה עד כאן.

באשר לרבנים שלא נהירים להם כל דרכי הקולא, אין זה מפני שאינם חשובים ובקיאים, אלא מפני שאני הדל מסרתי נפשי לברר דרכי קולא בנדון זה. וזה הכלל, שפעמים רבות, רב קטן מצליח לברר עד תום עניינים שרב אחר לא הגיע אליהם, מפני שעבור רב אחר זהו עניין בין שאר עניינים, לעומת הרב הקטן שמסר נפשו על זה והקדיש זמן רב.

כמובן, אני הקטן, איני מכריח אף אחד לבוא ולשאול אצלי, אדרבא, אני שמח ששואלים אחרים וחוסכים לי זמן ועמל ומורידים ממני אחריות. לכן, אין תועלת להמשיך לשים לי שאלות קנטרניות בטהרת המשפחה, שאינן מיועדות לדעת מה ההלכה אלא לרוץ לשאול רבנים לפני כן או אחר כך, שכאמור, איני מכריח לבוא דווקא אצלי, וסתם מטריחים אותי להתאמץ מאוד ולקחת אחריות ללא צורך.

ואני גם מודה לכל ידידי בישוב, שהם תמיד דואגים לי, וכל פעם שרוצים למחוק אותי, הינם מציעים עזרתם וגם זה רווח גדול, שכל פעם שכמה בודדים באים להכפישני, אני מגלה מאות ומאות שאוהבים אותי, על אף שאיני ראוי לכל האהבה הזאת.

והנני לחזור על דברי עוד פעם, לא להשיב לשום ביזוי אלא אדרבא, ללמד זכות, להרבות אהבה ואחוהה ושלוש ורעות בתוכנו, מול המשימות המשותפות, ויש לאהוב כל אדם ולכבד כל אדם, גם אם אין מסכימים איתו וקל וחומר כל תלמיד חכם.

ובזה, גם נצא מן הצרות הגדולות שיש לעמנו עתה כי בהתחלה לא הבין משה רבנו למה אנחנו כה סובלים במצרים, רק כאשר ראה שיש מלשינים ומדברי לשון הרע אמר: "אכן נודע הדבר" (שמות ב יד), ופירש רש"י: "נודע לי הדבר שהייתי תמה עליו, מה חטאו ישראל מכל שבעים אומות להיות נרדים בעבודת פרך. אבל רואה אני שהם ראויים לכך". לכן נקיים בעצמנו "אלהי נצור לשוני מרע ושפתי מדבר מרמה, ולמקללי נפשי תדום, ונפשי כעפר לכל תהיה. פתח ליבי בתורתך ואחרי מצותיך תרדוף נפשי".

שלמה אבינר